

SAKKOZTUNK EGYSZER . . .

Sakkoztunk egyszer három nagydiákok
Vörös tűznél, szigorú téli éjjel,
Az asztalon tuss és cirkalom állott,
S latin könyvek, kinyitva szerteszéjjel.
Künn a fehér fák vártak, félve, halkkal,
A szél alighogy néha fölsóhajtott
S mi majsoltuk fiatal-lágy ajakkal
Az édes és bíbor bírsalma-sajtot.
Melyben dió volt . . .

Még alig tíz éve
S szemem kutat az elborult határon,
Megoldódott a kedves-régi kéve
S a nagydiák már eltűnt, mind a három.
Az első az, aki e verset írja,
A második az Isten tudja hol van,
S a harmadiknak púpos már a sírja,
Keresztje elvész a sötét falombban.

Jaj, mit tudtuk, három diák, az este,
Hogy térdénállva nézni kell a szépet,
Csak én látom a múlt falára festve,
Mi nem láttuk még akkor ezt a képet.

Türelmetlen vér nyargalt ereinkben,
Szerettünk volna mindig menni — menni,
Mi is sejtettük, hogy ez itt a minden,
És ami aztán jön, a semmi, semmi.
Ha pitypang kelyhét fújtuk, semmiség volt
Unottan vártuk az időt, mi eljő,
Hiábalángolt kelletőn az égbolt,
Csak ő kellett a koldusi jövődö,
Mert azt hittük az élet, mint a tenger
Bejárhatatlan, nem lesz soha vége,
Előre néztünk nyugtalan szemekkel
Míg lábunknál hevert a csönd, a béke.

De én a tengerek végére értem,
Vitorlát fordítom újra vissza
S most megpihen e régi, téli éjben
Szegény lelkem, a fáradt nihilista,

(Budapest).

KOSZTOLÁNYI DEZSŐ.